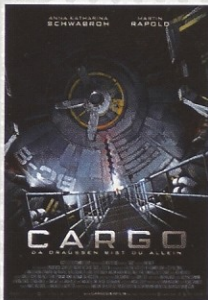

Mala rubrika groze

Seksi morilke in tovor maščevanja

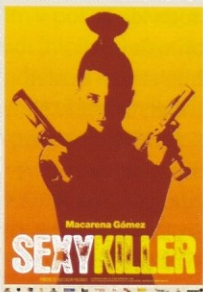
Miha Mehtsun in Andrej Horvat

TOVOR

Žanr znanstvene fantastike se je od časov vsem znanih klasikov izrodil v poligon za preizkušanje najnovejših posebnih učinkov, ki je v prvi vrsti namenjen mlajšim najstnikom. Zato je več kot razveseljivo, da so se pred kratkim začeli pojavljati filmi, ki želijo poneumljenemu žanru vrniti nekdanjo čast in slavo. Po osvežujoči *Luni* (Moon, 2009, Duncan Jones) je zdaj pred nami *Tovor* (Cargo, 2009), ki prihaja iz Švice, sicer ne ravno najbolj znane po tovrstnih izdelkih. Zaradi krpanja proračuna je dolgotražni prvenec Ivana Englerja in Ralpa Etterja nastajal kar deset let. Kar takoj je treba povedati, da se je ves trud še kako izplačal, saj nas mlada Švicarja ves čas razvajata z osupljivimi posnetki veselja in intergalaktičnih plovil, napeto zgodbo in s prepričljivim prikazom posadke vesoljske ladje, ki sredi predvidene poti odkrije, da v prostranih skladiščih prevaža nekaj neizrekljivo srljivega. Vsem, ki ste pomislili na Scottovega *Osmega potnika* (Alien, 1979), je treba pojasniti, da gre tukaj za popolnoma drugačno štorijo, ki bi jo nemara lažje primerjali z razvpito *Matrico*, a je podana z bolj psihološkim pristopom. Čeprav ne izpolni vseh pričakovanj, se *Tovor* odreže še bolje kot prej omenjena *Luna* in je več kot primeren za vse, ki so ob lanski uspešnici *Okrožje 9* (District 9, 2009, Neill Blomkamp) bentili, da je kljub dovršenosti in rahli družbeni kritičnosti le še ena napihnjena otročarija.

SEKSI MORILKA

Barbara je z modo obsedena študentka medicine, ki točno ve, kaj pričakuje od življenja: poroko z bodočim lepotnim kirurgom in z otroki kronano družinsko srečo. Vendar pa jo še bolj od nakupovanja in listanja trendovskih časopisov veseli pobijanje nič hudega slutečih žrtev. Ko se ji srce vneme za sošolca, za katerega po pomoti pomisli, da ima enak hobi, se zdi, da so vsi cilji na dosegu roke. Ne ve pa, da je njen izbranec med eksperimentiranjem na patološkem oddelku izumil stroj, ki vrača mrtve iz onostranstva ... Režiserju Miguelu Martíju – sicer specialistu za najstniške komedije – pri *Seksi morilki* (Sexykiller,

morirás por ella, 2008) ne moremo očitati lenobe in pomanjkanja idej, saj mu uspe med rafalnim pokanjem štosov v slabih 100 minut stlačiti komedijo, slasher in zombi film. Popkulturne reference, presenečenja in preobrati se nizajo v neutrudnem tempu, trupel je za manjšo slovensko občino, že ob uvodni špici pa je jasno, da bo vse skupaj ovito v brezhibno vizualno podobo. Navkljub lahkotnemu vzdušju

Martíju in scenaristu Pacu Cabezasu uspe, da se mimogrede kritično dotakneta fetišizma blagovnih znamk, infomercialov, resničnostnih šovov, medijskega ekshibicionizma in drugih podobnih civilizacijskih pridobitev. *Seksi morilka* je morda preveč ambiciozna, včasih prevečkrat pomežikne občinstvu in s prav vsako šalo ne izzove krohota, ampak nesporno gre za enega najboljših tovrstnih filmov v zadnjem času, ki s svojo energijo in svežino zasenči vse malenkostne pomisleke in tudi dekletom ponudi krvooločno horror ikono, ki pred mesarjenjem vedno poskrbi za lep in moderen videz.

NEDOLŽNI

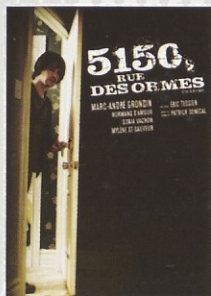

Mlada gospodična Giddens sprejme delo vzgojiteljice dveh osirotelih otrok na premožnem posestvu v času viktorijanske Anglije. Kmalu po začetnem navdušenju nad blaženima otrokoma in idiličnim bivanjskim prostorom se v vzgojiteljico zaradi nenaravnih dogodkov, ki si sledijo, naselita strah in sum, da sta otroka obsedena z duhovoma prejšnje vzgojiteljice ter umrlega služabnika. Dodaten opis zgodbe, ki vsebuje na prvi pogled vse elemente klasične zgodbe o duhovih (gotski in temačni interierji, prikazni, prisluhi itn.), bi bil povsem odveč, saj ne bi odkril dejstva, da gre za film, ki presega izdelke tovrstnega žanra psiholoških grozljivk. Zasluga pripada angleškemu režiserju Jacku Claytonu, ki je film *Nedolžni* (The Innocents, 1961) posnel po fantazijski noveli *Obrat vijaka* (1898) pisatelja Henryja Jamesa. Scenarij za film je pomagal razvijati pisatelj Truman Capote (*Hladnokrvno*, *Zajtrk pri Tiffanyju*), nekakšen »dream team« ustvarjalcev pa dopolnjuje še glavna igralka Deborah Kerr.

Nedolžni je film, ki v prvi vrsti govori o konfliktu med dobrim in zlom, vendar je njegova izvirnost ta, da ni povsem jasno,

kateri liki v filmu utelešajo ti kategoriji. Na eni strani se nam v filmu kaže od vplivov širše družbe povsem nedolžna otroka, ki neizmerno uživata v izoliranem življenju, nasproti pa stoji pravoverni član družbe, vzgojiteljica, ki penetrira družbeno v njuno nedolžnost. Nedolžnost (ne-družbeno) in družba torej predstavljata pojma, ki v okvirih lastnih diskurzov demonizirata svoje nasprotje. V tem kontekstu lahko vir zla in strahu postane tudi otroška nedolžnost. Gre torej za film, o katerem se po ogledu še dolgo premišljuje. Zagotovo pa je o njem veliko premišljeval tudi Alejandro Amenábar, preden je 40 let pozneje posnel film *Vsiljivci* (*The Others*, 2001).

ULICA BRESTOV 5150

Ne, ne gre za novo nadaljevanje *More v ulici brestov*, pač pa za presunljiv kanadski triler, kjer se srečajo Reinerjev *Misery*, Scorsesejev *Taksist*, Kassovitzevi *Morilci* in Hooperjev *Teksaški pokol z motorno žago!* Režiser Éric Tessier je po literarni predlogi Patrica Senécala, »kanadskega Stephena Kinga«, posnel vizualno in narativno izjemno privlačen film z izoblikovanimi liki, za katere nam v številnih morečih situacijah nikakor ne more biti vseeno. Bodočemu študentu filma Yannicku se v ulici iz naslova pokvari kolo in za pomoč zaprosi taksista Jacquesa, ki živi v bližnji hiši. Tam Yannick naleti na strašen prizor: v eni od sob je zvezan okrvavljen možak. Jacques se namreč v prostem času ukvarja z likvidacijo po njegovem mnenju nemoralnih oseb. V ujetništvu se bo Yannick dokopal do mnogih šokantnih spoznanj, seznanil pa se bo tudi s taksistovo čudaško družino. Da o pomembni vlogi, ki jo ima pri tem šah, sploh ne izgubljam besed ... *Ulica brestov 5150* (*5150, Rue des Ormes*, 2009) je po odlično sprejetih *Besedah zla* (*Sur le seuil*, 2003) že drugo Tessierjevo sodelovanje s Senécalom. Ne glede na določena pretiravanja (še posebej v drugi polovici) bodo ljubitelji trilerjev lahko zelo zadovoljni, zaradi morbidnosti določenih prizorov pa občutljivim dušam vseeno priporočamo, da pred ogledom dobro premislijo.

7 DNI

Po *Ulici brestov 5150* pa prihaja iz Kanade že nova adaptacija romana Patricka Senécala, tokrat izpod prstov režiserja Daniela Grouja, ki se je pred tem preizkusil v številnih TV-produkcijah. *Les 7 jours du talion* (2010) je mračna zgodba o zdravniku, ki se odloči, da bo lastnorčno kaznoval izprijenca, ki je brutalno posilil in umoril njegovo osemletno hčerko, in se od kupa filmov s podobno tematiko razlikuje po resnem pristopu in poglobljenem prikazu ekstremnih čustvenih stanj in motivacij likov. Če pričakujete streljanje in eksplozije à la *Death Sentence* (2007, James Wan), ste na napačnem naslovu, saj gre za zrelo in premišljeno analizo motiva maščevanja oziroma starega principa oko za oko, kjer

se gledalec skupaj s protagonistom po prvotnem upravičenem sožalju, šoku in besu nad zavrženim dejanjem ne more izogniti ključnemu vprašanju, kaj kruto fizično izživljanje nad sicer kazni potrebnim morilcem pomeni za zdravnikovo duševno zdravje in kako se odraža na tem, kar je ostalo od njegove družine. Film bi zato lahko označili za dramo s primesmi trilerja, kar pa spet ne pomeni, da ne boste stiskali zobovja (še huje, ogorčeno navijali) ob nekaterih skrajno mučnih prizorih, v katerih molčeči maščevalec uporabi obilo domišljije pri nekajdnevni torturi krutega morilca in ki zaradi mojstrskih posebnih učinkov C. J. Goldmana (*Zora živih mrtvecev* remake, *300*, *Silent Hill*, *Solomon Kane*, če naštejemo le nekaj filmov, pri katerih je sodeloval) delujejo skrajno realistično. Ravno zaradi te neposredne vpletenosti in prizadetosti gledalca tudi trenutek streznitve, ki nastopi pri koncu filma, zadene toliko bolj v živo in kliče k premisleku in premlevanju še dolge dni in tedne po ogledu. Toplo priporočljivo za zahtevnejše gledalce in seveda popolnoma neprimerno za mlajša in občutljiva občinstva.

MATI

Korejski režiser Joon-ho Bong, ki je pred leti opozoril nase z mračnim trilerjem *Spomini na umor* (*Salinui chueok*, 2003), se po zabavnem, a dokaj votlem *Gostitelju* (*Gwoemul*, 2006), ki smo ga lahko videli tudi na LIFFu, vrača s svojim najmočnejšim in najbolj poglobljenim filmom doslej. *Mati* (*Madeo*, 2009) je zgodba o umsko zaostalem mladeniču Do-joonu, ki ga obtožijo krutega umora šolarke. Njegova ljubeča mati, prepričana v edinčvo nedolžnost, se spričo že kar pregovorne nesposobnosti in inertnosti, ki jo vsaj v filmih izpričuje korejska policija, odloči sama raziskati okoliščine grozljivega dogodka. A izkazalo se bo, da je pot do resnice dolga in mučna. Kot je to pri korejskih (in nasploh azijskih) filmih že v navadi, imamo opravka s pravo poslastico za oči in ušesa. Ne glede na vse tehnične bravure pa je poglobljena odlika filma vrhunska zgodba, ki ob vsej resnosti tematike premore tudi humorne trenutke. V filmu, ki bi ga še najlažje označili za dramo s primesmi trilerja in grozljivke, kljub pomanjkanju eksplicitnega nasilja prevladuje nelagodno in otožno vzdušje, napetost pa ne popusti niti za hip, čeprav mineta dve uri, preden skupaj z neutrudno starko pridemo do ganljivega zaključka. Joon-ho Bong je priobčil veličastno mojstrovino, ki si jo vsak resnejši ljubitelj filma enostavno mora privoščiti, in obenem resno ogrozil rahlo utrjenega Chan-wooka Parka na prestolu vodilnega korejskega mojstra trilerjev.

SLAY